

Postetaten. Men jeg hørte ikke da noget til de 50 Postbude, der yderligere skulde til for at besørge Posten, efter at det nye Posthus var taget i Brug. Det er efter min Mening en Fejl af Etaterne, altsaa her af Postvæsenet, at man ikke paa et saadant Tidspunkt virkelig faar at vide, hvad en saadan Foranstaltning koster. Jeg ved ikke, om Postetaten den Gang vidste det. Det er muligt, at den ikke vidste det, men den burde have vidst det, og det burde have været klarlagt for Rigsdagen, at den omtalte Bevilling til Posthuset involverede, at vi senere maatte have 50 Postbude til. Det var der ingen Mennesker her i Rigsdagen, der anede, og ingen kunde ane det, fordi vi ikke ere saa godt inde i Forholdene.

Jeg har kun villet omtale dette, fordi jeg tror, der er noget at gøre ad den Vej, som her ganske svagt er antydnet, noget at gøre i Retning af en Formindskelse af Udgifterne. Det er rigtigt, som den ærede sidste Taler (J. Pedersen) sagde, at vi vistnok maa gaa begge Veje, hvis vi skulle have finansiell Balance, baade at formindskede Udgifterne og at se at forøge Indtægterne. En af Grundene til den finansielle Misère, om jeg saa maa kalde den, hvori vi ere, er naturligvis den Toldlov, vi vedtog. Det er der jo ikke megen Tvivl om. Den ærede første Taler kom stærkt ind paa det og henvendte sine Ord særlig til Finansministeren som den, paa hvis Skuldre han egentlig lagde hele Skylden for den i finansiell Henseende temmelig daarlige Toldlov. Det skal den ærede Taler dog ikke have Lov til; jeg tror, at de fleste Partier maa paatage sig en Del af Skylden. Jeg og mit Parti ere i hvert Fald rede til at paatage os en Del af Skylden og til at se den Fejl, der er begaaet. Men jeg kan heller ikke sige det ærede Medlems Parti fri for at have været med til at nedsætte de fiskale Toldsatser. Jeg skal tillade mig i den Anledning at oplæse et Par Ord af det, Højres Ordfører sagde ved eneste Behandling af Fællesudvalgets Indstilling angaaende Toldloven. Han sagde: „Medens Mindretallets Parti“ — det var Højre — „altid har erklæret sig villigt til at gaa med til Nedsættelse paa de finansielle Toldsatser og har vist dette i Gerning ved Nedsættelse af Tolden paa de store Forbrugsartikler, hvor dette har kunnet forenes med forsvarligt Hensyn til Statens Finanser, saa kan Mindretallet paa ingen Maade billige Flertallets Standpunkt“. Det vil sige, at Højre ikke kunde gaa med til den foreslaaede Toldlov paa Grund af

deres Stilling til de rent industrielle Toldsatser. Derimod vare de meget villige til at gaa med til Nedsættelser af de fiskale Toldsatser, og det er dem, det i dette Øjeblik drejer sig om; de have endogsaa været saa villige oprindeligt, at de ikke stillede Ændringsforslag ved en af de Positioner, som har givet mindst og kunde give meget, nemlig raa Kaffe, som Regeringen foreslog sat til 10 Øre pr. Kilo. Det endelige Resultat blev betydelig højere, end Regeringen havde foreslaaet, men i Virkeligheden stillede Mindretallet ikke noget Ændringsforslag til de 10 Øre, og vi kunne derfor ikke fritage det ærede Medlem og hans Parti for nogen Delagtighed i Toldmisèren, om jeg saa maa kalde den. Men jeg indrømmer, som sagt, at vi have begaaet en Fejl, for saa vidt som vi have givet Slip paa nogle fiskale Toldsatser eller Toldindtægter, som vi burde have holdt paa. Jeg haaber, at andre Partier gøre den samme Indrømmelse, og at man saa vilde kunne enes om at rette Fejlen. Endnu er den ærede Finansminister ikke villig til at gaa den Vej, han anser det maaske ikke en Gang for en Fejl, der er begaaet, jeg vil haabe, at han vil komme til at se noget anderledes paa det i Fremtiden. Ministeren har forsøgt andre Veje til at skaffe finansiell Balance ved at forelægge nogle Skattelove. Om dem skal jeg ikke udtale mig videre paa dette Tidspunkt, men kun sige, at det er dog et Skridt i den rigtige Retning, for saa vidt som de yde dog noget. Jeg kan være enig med den ærede første Taler om, at man kunde ønske en fyldigere Finansplan fremsat, men jeg kan ikke sige andet, end at en Begyndelse skal man jo have. Ogsaa jeg og mine Meningsfæller kunde tænke os mere tiltalende Skatter og Skatter, der maaske kunde give noget mere, men alt i alt vil jeg dog sige, at naar disse Lovforslag komme herop, saa ville de af mine Meningsfæller og mig blive behandlede med Velvillie allerede af den Grund, at vi anse det for ganske nødvendigt, at der gøres et Skridt henimod finansiell Balance, og ogsaa af den Grund, at man ganske sikkert, hvis vi skulle til at optage Laan, vil se paa, om den danske Rigsdag har gjort Forsøg paa at komme henimod en finansiell Balance. Lad være, at det ikke er noget stort Forsøg, et Forsøg er det dog, og nogle Penge giver det dog. Vi maa saa haabe, at vi til Efteraaret kunne faa noget fyldigere i den Retning.

Ligesom den ærede sidste Taler vil jeg haabe, at det er sidste Gang, at man